

РЕШЕНИЕ

№ 3882

гр. София, 08.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 24.01.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **6845** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.129, ал.7 вр. с чл. 156 – 161 от ДОПК и е образувано по жалба вх. № 17471/17.09.2010г. от И. С. З. от Г.К, срещу Акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № 638/01.06.2010г. издаден от С В П – гл.инспектор по приходите в ТД на Н. – С. област, потвърден с решение № 1101/27.07.2010г. на Д. на Д. “Обжалване и управление на изпълнението” – С. П. ЦУ на Н..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност, необоснованост и недоказаност на обжалвания АПВ и потвърждаващото го решение, като издадени в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Искането е обжалваният акт и решението на Д. на Д. О. - Г. С. П. ЦУ на Н. да бъдат отменени изцяло и му бъдат присъдени направените по делото разноски. Конкретните основания на жалбоподателя: П. издаване на обжалвания АПВ неправилно е приложен материалния закон, тъй като не били взети предвид доказателствата за ипотечния кредит за строителство на жилищна сграда, който сключил и че същият покривал условията за ползване на данъчното облекчение по чл.22 а от ЗДДФЛ. З. не споделя извода на органа по приходите да откаже облекчението, заради това, че направените плащания не са за закупуване на готово жилище, тези изводи противоречали на закона, който предвиждал единствено ипотечния кредит да е за придобиване на жилище. Невярна била и констатацията, че семейството имало още два жилищни имота в Г.К, тъй като видно от приложеното удостоверение на Агенцията по вписванията, Служба по вписванията – Г. И е видно, че не притежава собствено жилище, а съпругата му е собственик на стопанска сграда и гараж, но не притежава собствено жилище. Установил е по

надлежащия ред, че семейството му не притежава друго жилище и е придобило такова, ползвайки ипотечен кредит, отговарящ на условията на чл.22а от ЗДДФЛ, поради което и неоснователно и незаконосъобразно данъчните органи игнорират този факт.

Ответната страна – Директорът на Д. „О.“ – Г. С. П. ЦУ на Н., представлявана от юрк. П. изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата и за законосъобразност на оспорения акт, като препраща към съображенията в решението П. административното обжалване. По повод представеното в хода на съдебното обжалване удостоверение за съпругата, счита че не оборва фактическата обстановка по делото, също така било в тежест на лицето, претендиращо данъчното облекчение да удостовери всички факти и обстоятелства още в хода на проверката. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд С. град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

И. С. З. е подал Годишна данъчна декларация /ГДД/ по чл. 50 от Закона за данък върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за 2009г., с вх. № *68451/30.04.2010г., с деклариран надвнесен данък в размер на 679,00 лв. Декларирани са единствено доходи от трудови правоотношения в размер на 21264,46 лв., получени от „Банка ДСК“ - ЦУ. Ползвано е данъчно облекчение за млади семейства в размер на 6790.00 лв., с която сума е намалена сумата на годишните данъчни основи по чл.17 от ЗДДФЛ. Дължимият данък върху годишната данъчна основа е 1178.13 лв. Авансово внесения през година данък е 1857,13 лв. Надвнесеният данък е в размер на 679.00 лв. Към декларацията жалбоподателят е представил служебна бележка за доходите през 2009г., удостоверение за сключен граждански брак с Р В К през 2001г., удостоверение за вписвания, отбелязвания и заличавания за лице от Службата по вписванията И, АП, от което се установяват вписванията и отбелязванията (пълната история) за жалбоподателя през периода от 30.04.2000г. до 30.04.2010г., нотариален акт за дарение в полза на съпругата на жалбоподателя и договор за ипотечен кредит с „Б ДСК“ ЕАД, с който на жалбоподателя и съпругата му е отпуснат ипотечен кредит за строеж на еднофамилна двуетажна жилищна сграда и извлечение от Банката за направените лихвени плащания през 2009г.

По повод на подадената декларация и въз основа на Резолюция за извършване на проверка № 638/04.02.2010г. е извършена проверка от органа по приходите. За резултатите от проверката по декларацията и обстоятелствата във връзка с прилагане на чл.22а от ЗДДФЛ П. облагане доходите на физическите лица е издаден процесният АПВ № 638/01.06.2010г., с който е отказано признаване на сумата за данъчното облекчение за млади семейства и съответно е отказано възстановяване на претендираната като надвнесена сума от 679.00 лв. Съгласно констатациите в акта, органът по приходите след като е анализирал условията, които едновременно следва да са налице за ползване на претендираното облекчение и декларираните обстоятелства, е приел, че не са спазени две от условията за ползване на облекчението по чл.22а от ЗДДФЛ, тъй като договорът за кредит срещу ипотека е за строеж на еднофамилна двуетажна жилищна сграда и жилището не е единствено жилище за семейството през данъчната 2009г., понеже е установено, че семейството има още два жилищни имота в Г.К, посочвайки адресите. Поради това лицето не отговаряло според органа на изискванията на разпоредбата на чл.22а, ал.1 и т.3 от ЗДДФЛ и не може да ползва данъчно облекчение за младо семейство по закона. Определеното данъчно облекчение

по чл.22а от ЗДДФЛ е 0.00 лв., т.е. отказано е признаването му. Във връзка с това е извършена корекция в подадената декларация (вместо декларирания надвнесен данък в размер на 679.00 лв., надвнесен данък 0.00 лв.) в резултат на което е установено, че няма надвнесен данък за възстановяване, така както е деклариран предвид претендираното данъчно облекчение.

Процесният акт е връчен на жалбоподателя на 17.06.2010г., който е подал жалба до Д. на Д. „О.” – Г. С. чрез ТД на Н. С. град с вх. № 3786 от 01.07.2010г.

В 45-дневния срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК (редакция към произнасянето – ДВ бр.105/2005г.) решаващият орган се е произнесъл с решение № 1101/27.07.2010г., с което е потвърден процесния АПВ №638/01.06.2010г., издаден от орган по приходите в ТД на Н. С.. В решението са изложени съображения, че видно от установеното П. проверката не са изпълнени условията за ползване на облекчение по чл.22а от ЗДДФЛ за млади семейства, поради което издаденият АПВ е законосъобразен. Решаващият орган се е позовал на Указание № 91-0041/29.01.2010г. на изпълнителния директор на Н. относно прилагане на чл.22а от ЗДДФЛ за 2009г.

Решението на Д. на Д. „О.” – Г. С. е връчено на жалбоподателя на 13.08.2010 г., като жалбата до Административен съд С. град е подадена чрез административния орган с вх. № 94-00-163 от 30.08.2010г. с дата на пощенското клеймо върху приложения плик 26.08.2010г.

В хода на съдебното обжалване жалбоподателят представя и е прието като доказателство по делото удостоверение вх.№ 454/2010г. (л.60) от Службата по вписванията, Г.И за съпругата му Р В К Зайкова, от която е видно вписвания и отбелязвания по имотната й партида за периода от 08.10.2000г. до 08.10.2010г. Видно от писмо вх.№ на ответника 23-22-2421/04.01.2011г., изд. от Д. на ТД на Н. се сочи, че в хода на проверката не е изискано удостоверение от АП за недвижимите имоти на Р Зайкова, съпруга на жалбоподателя.

П. така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК (решението П. административното обжалване е връчено на 13.08.2010г., жалбата до съда е подадена по пощата на 26.08.2010г.) от надлежна страна –адресата на АПВ и е процесуално допустима. Следва да бъде разгледана по същество относно основателността ѝ.

Съгласно чл. 160, ал. 2 съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт (в случая акта за възстановяване или прихващане), като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореният АПВ е издаден от компетентен орган - орган по приходите, който издава този вид данъчни актове след проверка съгласно чл. 129, ал.2, т.2 вр. с чл.110, ал.3 и 4 от ДОПК. Спазена е и процедурата за издаване – проверка въз основа на подадена декларация, от орган по приходите и в 30 дневния срок по чл.129, ал.3 от ДОПК (декларацията с претендираното облекчение и съответно искане за възстановяване е подадена на 17.05.2010г., актът е издаден на 01.06.2010г.). Данъчният акт съдържа съответните реквизити, мотивиран е с фактически и правни основания за издаването му. Що се отнася до възраженията, че са нарушени процесуалните правила относно събиране на доказателства, следва да се има предвид и тежестта на доказване в данъчното производство, която е за този който твърди съответните обстоятелства, а служебното начало е относимо до проверка и

обсъждане на всички искания и твърдения и представените доказателства.

В случая спорът се свежда до приложението на материалния закон и конкретно до това дали са предпоставките на разпоредбата на чл.22а на ЗДДФЛ за ползване на претендираното от жалбоподателя данъчно облекчение. П. тази проверка по съществува на спора съдът намери, че процесният АПВ е издаден П. неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон и жалбата се явява основателна по следните съображения:

П. годишното облагане на доходите, придобити през 2009г. е приложима разпоредбата на чл.22 а от ЗДДФЛ в редакцията ѝ съгласно изменение на закона, обнародвано в ДВ, бр. 106 от 2008г., в сила от 01.01.2009г., отм. - ДВ, бр. 95 от 2009г., в сила от 01.01.2010г. И в която им редакция разпоредбите на ЗДДФЛ се цитират в настоящото изложение. Съгласно чл.22 а от ЗДДФЛ сумата от годишните данъчни основи по чл.17 от закона се намалява до направените през годината лихвени плащания върху първите 100 000 лв. по ипотечен кредит, когато са налице следните условия:1. Договорът за ипотечния кредит е сключен от данъчно задълженото лице и/или от съпруг/а, с който/която имат сключен граждански брак; 2.данъчно задълженото лице и/или съпругът/ата не са навършили 35-годишна възраст към датата на сключения договор за ипотечен кредит; ипотекираното жилище е единствено жилище за семейството през данъчната година.

Съгласно чл.23, т.5 от ЗДДФЛ данъчното облекчение може да се ползва с подаване на ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ, към която лицето прилага копия на следните документи: свидетелство за сключен граждански брак, справка за имотното състояние на кредитоискателите, договор за ипотечен кредит, погасителен план, заверен от банката кредитоиздател и документ, удостоверяващ направените вноски.

В процесния случай жалбоподателят е подал годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ, в която е описал, че иска да ползва данъчно облекчение за млади семейства в размер на 6790 лева и е приспаднала сумата в този размер. Приложено е свидетелство (удостоверение) за сключен граждански брак с Р В К, от който е видно, че е лицата са имали граждански брак и към 31 декември на 2009г.

Видно от представения договор за ипотечен кредит на 03.09.2007г. между "Банка ДСК"ЕАД и И. С. З. и Р В К – Зайкова в качеството им на кредитополучатели е сключен договор за ипотечен кредит. По силата на този договор, банката предоставя на кредитополучателите кредит в размер на 140 000 лева за строеж на еднофамилна двуетажна жилищна сграда със съответните посочени ЗП и РЗП съгласно разрешение за строеж №20/10.05.2007г., наоѓаща се в Г.К, съответната улица. В договора е посочено, че кредитът се обезпечава с първа по ред договорна ипотека както в поземлен имот (дворно място) с площ от 750 кв.м съставляващ УПИ II-155, в кв.13 по действащия регулационен план на Г.К, заедно с бъдещата двуетажна жилищна сграда, със ЗП 148, 50 кв.м. и РЗП 302, 90 кв.м. съгласно разрешението за строеж, построена с банковия кредит. Представен е погасителния план, от който е видно, че платените общо лихви за периода 01.01.2009г.-31.12.2009г. са 9 276 лв. В административното производство е приложена справка за имотното състояние на жалбоподателя (удостоверение за вписвания и заличавания за лице), от която се установява, че през периода 30.04.2000г. до 30.04.2010г. същият не притежава жилищни имоти през 2009г., освен правото на строеж за изграждане на масивна еднофамилна двуетажна ЖС. Същото и за съпругата му, която не притежава жилищни имоти – видно и от справката от АВ и от нотариалния акт се установява, че същата е надарена с поземлен имот –

дворно място ведно с лятна кухня и гараж, които не попадат в понятието „жилище“ по смисъла на §1, т.30 от ДР на Закона за кадастъра и имотния регистър, цитирано и от решаващия орган, тъй като не представлява съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. Не се доказаха констатации в АПВ, че семейството има още два жилищни имота в Г.К, още повече справка за съпругата не е събирана П. проверката, от представеното пред съда удостоверение от АП, Служба по вписванията-Г.И и за съпругата не се установяват жилищни имоти. От представените по преписката и по делото справки от АП, Служба по вписванията – Г.И не се установява било жалбоподателя, било съпругата му да има жилищен имот през процесната данъчна година. Доколкото документът, издаден от компетентната регионална структура на Агенцията по вписванията, не може да докаже по категоричен начин, че ипотекираното (бъдещо) жилище е единствено за младото семейство, това обстоятелство следва да се установява от органите по приходите във връзка с осъществяваните от тях функции и правомощия. В този смисъл са общите правила за доказване на положителните и отрицателните факти, така и изрично цитираното указание на изпълнителния директор на Н.. Такова доказване органът по приходите не е провел (няма доказателства на констатациите му, че кредитополучателите притежават други жилищни имоти, справките от регионалната структура на АВ сочи, че няма вписвания/отбелязвания за такива, а за други видове имоти - ниви, поземлени имоти с посторение в тях спомагателни, но не и жилищни постройки) и не е оспорил представените справки и удостоверения в административното и съдебното производство. Тоест П. тези данни по делото строената от И. и Р Зайкови еднофамилна жилищна сграда следва да се приеме, че през 2009г. се явява единственото притежавано от семейството вещно право за имот, който може да се определи като предназначен да задоволява жилищни нужди. Двамата имат сключен граждански брак от 2001г., съществуващ и през 2009г., когато ползва облекчението и към датата на сключване на договора за ипотечен кредит 03.09.2007г. и двамата (жалбоподателят, роден 08.07.1974г. и съпругата, родена 30.10.1975г.) не са били навършили 35 години. Съдът намира, че ипотечният кредит, сключен от жалбоподателя отговаря на условието в чл.22а от ЗДДФЛ, тъй като е предназначен за придобиване на еднофамилна двуетажна жилищна сграда, върху която, макар и бъдеща във времето, П. сключване на договора се учредява ипотека като обезпечение за този кредит. Дали жилището младото семейство ще закупи (в буквалния смисъл) като плати цена П. покупко-продажба на готово жилище или ще го придобие като плати построяването му, е без значение според съда за същността на данъчното облекчение, доколкото то е за млади семейства, които чрез ипотечен кредит се сдобиват с жилище, което им е единствено/съответно нямат такова в годината на ползване на облекчението. Законът не се интересува от конкретния юридическия факт на придобиването – покупка, замяна, строителство. Във всички тези случаи щом отпуснатият банков кредит е ипотечен и цели да обезпечи придобиването от семейството на жилище, то направените през годината лихвени плащания по него могат да се приспаднат като данъчно облекчение по смисъла на чл.22а от ЗДДФЛ. В конкретния случай безспорна е посочената цел на ипотечния кредит –строеж на еднофамилна жилищна сграда и учредяване на първа по ред ипотека върху нея и поземления имот, в който е построена. Очевидна е целта на кредитирането - сдобиването на семейството с жилище, макар и тя се постига чрез финансиране на построяването му, а не финансиране на плащане на

покупна цена на готово жилище. Представени са и останалите доказателства по чл.23, т.5 от закона - погасителен план, заверен от банката кредитозаемател и документи, удостоверяващи направените вноски - вкл. за лихвените плащания по този кредит, които се предвиждат да се приспадат. Ето защо попада в хипотезата на данъчното облекчение за младите семейства по чл.22а от ЗДДФЛ. Дори и в цитираното от решаващият орган становище на изпълнителния директор на Н. (изх. № 91-00-41 от 29.01.2010 г.), а и в други дадени от него разяснения по приложение на разпоредбата, е посочено, че „данъчното облекчение по чл. 22а от ЗДДФЛ може да се ползва и в случаите, когато младото семейство е придобило ипотеканото жилище преди решението на Държавната приемателна комисия за ползване на имота по предназначение...” „също и в случаите, когато въпросното жилище е на етап "груб строеж". Съдът намира, че духа и целта на установеното в чл.22а ЗДДФЛ данъчното облекчение е да се подпомогнат младите семейства в процеса им на сдобиване с жилище за нуждите на семейството, като си приспадат за данъчни цели като „разход” (П. данъчното облагане на доходите на един от съпрузите) платените през данъчната година лихви по кредита, финансиращ този процес за обезпечаване на дом на семейството. Решаваща е целта на кредитирането, а не начина покупка, строеж или др.допустим от закона начин (стига да е възмезден и съответно финансиран от банка с ипотечен кредит). От една страна разпоредбата на чл.22а ЗДДФЛ е такава на данъчен закон, което налага стриктното ѝ тълкуване. От друга страна обаче, разпоредбата има социална насоченост, поради което не ѝ съответства тълкуване, ограничаващо приложното ѝ поле и несъответстващо на целта ѝ съобразно нуждите на адресатите, в полза на които е създадена. Към момента на подаване на годишната данъчна декларация за 2009г., с която е упражнено правото за ползване на облекчението по чл.22а от ЗДДФЛ, жалбоподателят е отговорял и на трите изисквания: наличие на сключен граждански брак, ненавършени 35 години за съпругата към датата на сключения договор за ипотечен кредит и освен ипотеканата бъдеща жилищна сграда семейството няма жилище през данъчната година. В този смисъл на съответно тълкуване на разпоредбата е решение № 8185 от 09.06.2011г. по адм.дело № 13/2011г. на ВАС-Първо отделение, което настоящия съдебен състав напълно споделя.

След като по делото се установи, че към момента на подаване на ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ за 2009г. жалбоподателят е изпълнил предпоставките на фактическия състав на чл.22а от ЗДДФЛ, то с подаването ѝ законосъобразно е упражнил правото си на данъчно облекчение за млади семейства и съответно обжалваният АПВ, с който е отказано признаване ползването на това данъчно облекчение, е незаконосъобразен и следва да се отмени.

Предвид естеството на АПВ съдът не разполага с компетентността да се произнесе по същество с диспозитива на съдебния акт по искането на жалбоподателя за признаване на данъчно облекчение за млади семейства и за възстановяване на надвнесен данък в съответния размер. С оглед на това и на основание чл.160, ал.3 от ДОПК преписката следва да бъде върната на органа по приходите за ново произнасяне, съобразно дадените от съда указания по тълкуването и прилагането на закона.

П. този изход на спора и с оглед заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски, ответната страна следва да бъде осъдена да му заплати общо сумата в размер на 260 лв., представляваща внесена по делото държавна такса от 10 лв. и платено възнаграждение за адвокат в размер на 250 лв., съгласно договор за правна помощ и съдействие № 2/19.11.2010г., № на бланката 01646721 от

който е видно, че сумата е платена.

Воен от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 1, чл.160, ал. 3 и чл.161, ал.1 от ДОПК, Административен съд С.- град, I отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на И. С. З. **Акт за прихващане или възстановяване № 638/01.06.2010г.**, издаден от С В П – гл.инспектор по приходите в ТД на Н. – С., офис С. област, потвърден с решение № 1101/27.07.2010г. на Д. на Д. “Обжалване и управление на изпълнението” – С. П. ЦУ на Н..

ВРЪЩА преписката на компетентния орган по приходите П. ТД на Н.- С. **за ново произнасяне** по искането на И. С. З. за ползване на данъчно облекчение по чл.22 а от ЗДДФЛ (ред.ДВ, бр. 106 от 2008г., в сила от 01.01.2009г., отм. - ДВ, бр. 95 от 2009г., в сила от 01.01.2010г.) направено с ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ вх. № *68451/30.04.2010г., съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно решение.

ОСЪЖДА Д. „Обжалване и управление на изпълнението” - Г. С. П. ЦУ на Н. да заплати на И. С. З. ЕГН *, от Г. К, сумата в размер на 260 (двеста и шестдесет) лева, представляваща направени по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му до страните пред Върховния административен съд на Република Б.

Преписи от съдебния акт да се връчат на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

(Б Бороджиева)